

תולדות

לעחונאים: לשון

"ברוך השם, יש שביתת נשק בקוריאה!" הצהיר השבוע, באנחת הקלה, חבר קיבוץ נוה-אילן. לולי זאת, טען, לא היה הקיבוץ זוכה לצאת מכותרות העיתונות, אחרי שקיבל להארכה את ילדיו פיגולי.

החל מצלם 02.00 לפנות בוקר, שהופיע במי ששבעה בשבוע, עזב את הילדים ולצלם, ארוך לבסוף בכוחותיהם המשותפים של כמה חברי קיבוץ, דרך עשרות מטרות וסתר סקרני גימ, וכלה בשר החוץ בכבודו ובעצמו, נהרו המונים למשק השוכן כ-15 קילומטר מירושלים, כדי לחזות בשני ילדים רגילים לגמרי. עגבניות ומלפפונים.. רוברט וג'ורג' פיגולי, שאת פרסומם אפשרו כמעט והשרת לזה של דרייפוס, לא נתנו לראות כאילו תפיסו מה פשר כל הרעש סביבם. לבושים מכניס, כבר יום אחרי הגיעם לקיבוץ, נצברו מבטן ומלידה, אפילו שלוש המילים השגורות בפי כל עולה חדש "שלום", "כן", "לא", כבר שטפו מפיהם כטבעיות, גירלד הקטן גילה חובבות לטיפול בבעלי-חיים, התגלגל כל היום בלולים וברפתות. רוברט, הגדול, ביקר את המכוניות, הצהיר ש"לנהוג טראקטור זה כלום".

קצת פחות התלהבות יצר המעבר מהגאסט"ר רונמייה הצרפתית השופעת לתפרט הישראלי. "בוא לאכול", צעק רוברט לגירלד, כששמע את הפעמון ביום השלישי לשהותם בקבוץ, "יש בטח עגבניות ומלפפונים!"

מה גרוע מעיתונאים? נראה היה, אחרי כמה ימים של התקפות בלתי-פוסקות, שהיו הספקר לפעולות דומות במשך כל הפרשה, שהילדים עתידים לתעב את אנשי מקצוע העיתונות עד סוף ימיהם. צלם העיתון הזה נאלץ, אחרי שמצלמתו העידה עליו למרחוק, לחפש את שני הילדים מאחורי ערימת סקים, וזה כמו שאר העיתונאים בהוצאת לשון קטן גירלד הקטן. כשרו הצילום ניתנה לו רק אחרי שהוכיח את כשרו בטיפוס על ערימת-קש וסיוור ממושך ברפת.

סיכס חבר נוה-אילן שנתמנה למדריכם של הילדים לזמן שהותם: "אם יעזבו אותם לנפשם, יש סיכוי שיהיו שני חברה-גמנים ביננו. גם מלבד עיתונאים, יש רק זבר אחד שיכול להפריע לילדים יותר: כמרים."

יורדים

להיים חדשים, אל הגבול

אל יבוא מישהו למעברת פתח-תקוה ויש אל על דוד חכם, יאמרו כולם: "אה, זה רצצה לברוח לערביים!" אם ישאל על זה

האחים פינאלי ומרריים "שלום", "כן", "לא"

רצצה לברוח לערביים, יאמרו כולם: "אה, דוד חכם!"

דוד חכם, (40), רזה, יפה תואר, הוא בעל משפחה הכוללת עשר נפשות שבאה לישראל לפני שנתיים וחצי מעיראק, מקום בו עסק בבילוש ברכבות הנוסעות מבגדד למוסול.

הגענו לחופי "איטליה!"

במיטות, במצב עמידה אין מקום כולנו בתא. הרגשה קצרה מוזרה, לשבת בפנים ולשמוע את הגלים דופקים על הדפנות. **אבטיה והר-נעש**, יום ראשון, 2.8.53.

בסערה של אתמול, שוב נקרעו הי

אתמול בלילה נכנסנו לתעלת קורינת. היא לא רחבה ביותר — רק 15 מטר — ואורכה חמישה מיליון. התעלה עצמה נחצבה ממש בתוך ההר, בנקודה המקרת בין הפולופוניז ובין יוון גופא. איתנו נמצאים עכשיו במיפרץ, מעבר

השבוע השלישי של המסע היה מלא הרפתקאות ורגעים מסיכונים. תוך החלף פניות פתאומיות של מזג-האוויר, הגיעו ששת הבחורים הישראלים לימים אשר שום סירה קטנה ישראלית לא ראתה אותם. עד היום היה האי רודוס הנקודה

מיפרשים גם האנטינה המסכנה שלי נקי רעה עכשיו הים שקט לגמרי. אי אפשר להאמין באיזה פתאומיות משתנה מזג האוויר.

הוצאנו את כל החפצים שלנו לאיוורור. כל החברה יושבים עכשיו על הסיפון ואוכלים אבטיה. מצב הרוח טוב מאד. שוררי המתחמות של אתמול — עכשיו שוררי התרוממות הרוחות. אין שום בעיות מיוחדות.

חסרים לנו עוד 150 מיל עד מסינה. יום שני, 3.8.53. עברנו את האדריי אטי, עכשיו אנו שטים לאורך החופים של איטליה. נמצאים מתחת לכף הרגל של המגף האיטלקי אלא שמכל כך קרוב לא רואים שיש לו צורה מיוחדת. בינינו לבין מיצר מסינה יש רק 20 מיליון.

המראה של החוף יפה מאד. הים שקט, המהירות (רק בעזרת מנוע) מגיעה לחמשה וחצי קשר, ישנה תנועת אניות חזקה מאד כשביבה. מכאן רואים את הר הגעש אתנה שבמסינה. כשנגיע שם נרד לחוף, לבקר קצת. כנראה שנעגון שם יומיים ואחר-כך נמשיך לנאפולי. מכאן והלאה מתחיל המסע להיות כמו מסע תיירים. עכשיו נתחיל לראות את העולם. אשלח לכם פרטים מלאים. להתראות."

לתעלה. מצד אחד החוף פורח, ירוק, מלא חיים. הצד השני, הפונה לים האדריאטי, שומם לגמרי. המיפרץ עצמו מזכיר לי במידה מסוימת את ים כנרת. אלא שהוא קצת יותר גדול.

הערב נגיע לפטרס — אינשאללה. כל החברה ישנים מרותקת מ"שלימה, הנמצאים במשמרת."

כולם יושבים כממות. משך יר מיים לאחר מכן, אי אפשר היה להתקשר עם הסירה. מלבד התחנה הקבועה ברמת גן, ניסו תחנות רבות אחרות לקלוט קשר כלשהו, ללא הצלחה. בשירות ה"מטריאולוגי נודע כי באותו חלק של הים התיכון התנהלה כל הזמן סערה קשה. יום שבת, 1.8.53, שעה ארבע אחר ה"צהריים.

"אתמול אחר הצהרים עזבנו את פט" ראס עכשיו אנחנו עוברים את הים האדריאטי, עד לחוף האיטלקי, ומשם, לאורך החוף, נגיע למסינה. זה צריך לקחת לנו שלושה ימים בערך.

הים גועש שזה זוועה. הגלים גבוהים מאד ורק אדם אחד נמצא בחוף, כולנו סגורים בפנים אם יוצאים החוצה מיד נרטבים. כל פעם שפותחים חלון או דלת, מיד נכנסים מים לתא. כולנו שוכבים

המרוחקת ביותר שספינה קטנה הגיעה אליה מישראל — ישראלה פרצה וביל זה.

קצת כמו כנרת. יום שלישי 28.7.53

הבוקר, בשעה שמונה, עזבנו את מה שהי האיוס. הים אמנם עודנו רועש, אבל הסערה שככה קצת. המיפרשים חזק נו, אבל איתנו מתקדמים רק בעזרת מ"קשר.

אנחנו שטים בתוך קבוצת איים. מול תעלת קורינת, כרגע אנו נמצאים בין שני איים, ג'ורג'יום וטרניה. זהו אחד האיוורים היפים ביותר של הים התיכון — אבל אנחנו קצת לא במצב מתאים להעריך את היופי.

אותו יום, אחר הצהריים. "מו" רחש, אנחנו כרום רואים את חופי יוון. אם נמשיך במהירות בגנות הממשלה, בלילה, הים גועש כמו מאה כלבים וה"סירה מתנדנדת חזק מאד. אי אפשר אפ"י לו לבשול בגלל התנודות. צריכים הסתפק בקצת שימורים. ישנה רוח חזקה ו"החלטנו להרים את המיפרשים מחדש."

יום רביעי, 29.7.53. "הים עכשיו שקט כמו אגם, הרוח ירדה כמעט לגמרי.

אמר שהוא נוסע עם המשפחה לבקר קרובים בשכונת התקוה. במקום זה נסע לירושלים, הלך עם כל משפחתו למרצחה ולטשטן ש"ך גיראח. ה"משפחה גוללה סיסמה גדולה, עליה היה כתוב בערבית: "אין אלהים מלבד אלה". אנו נתונים לחסדי ממלכת הירדן ההאשמית."

הם לא הספיקו לעבור את הגבול. פטרול של שטרת ישראל עיכב את האנבול. **דמה אינכם יורים?** "מה אתם עו" שים כאן?" "שאל הקצין. "מטיילים." "עם סיסמאות?" אין תשובה. "יש לכם מזל. בעוד דקה היו ידידיכם יורים עליכם."

אנחנו מצטערים שלא עשו זאת. אולי תעשו זאת אתם?" אחרי ארבעה ימי תקיפה חזרו דוד חכם ומשפחתו למעברת פתח-תקוה. עתה הוא עוסק בכתיבת מכתב חושי. הוא בקשה לה" יות מועבר למעברה תלפיות, ירושלים.

מעשי מופת

הגואל חיה במקום

כמה עשרות עוברים ושבים ברחוב בי"א ליק ברמת-גן עצרו השבוע את נשימתם ליד הבית הגדול בעל המספר 56: על מעקה המרפסת של הקומה השלישית פירסר גופו הרך של ילד בן ארבע כשהוא תלוי על (המטף בעומד 14)

שי ממשלה נוהגים לאכול ארוחת-צהריים. הוא יושב וחיכה. ציפיתו לא היתה לשוא. כשעזב בן-גוריון את משרדו ונכנס למכוניתו הפילה את עצמה אשתו של חכם, שנשאה את תינוקה ב"זרועותיה מתחת לגלגלי המכונית. הבלמים חרקו והשוטרים הצבאים קפצו מעל אופ"נועיהם, אך האשה היתה מוכנה למסור את המכתב רק לידו של ראש הממשלה. ה"ד נשלחה מהמכונית ולקחה את המכתב.

אין צורך לרצוח. חכם חזר למעברה וחיכה לתוצאות. כעבור זמן מה הגיע מכתב ממשרד ראש-הממשלה, היפנה אותו למשרד הסעד במעברה. שם הוצעו לו 10 ל"י. הוא סרב לקחתן, דרש עבודה מתאימה, קבל הכ"טחה מתאימה.

בו בזמן גדלו חובותיו וחובותיו סירב לתת לו אשראי נוסף. חכם כתב מכתב שני, הפעם אל בית המשפט: "אם מזכיר המעברה לא יתן לי עבודה, אני ארצח אותו בסכין. לפחות אוכל אז לומר בבית המשפט את כל מה שיש לי לומר."

הוא קיבל תשובה מיידית: ההודמות ל"הופיע בפני בית המשפט, להשיח את ליבו, ניתנו לו עוד לפני הפעולה הסכינאית. המש"פט נקבע 17 בספטמבר 1953. חכם איבד את סבלנותו. לא היה לו מה להפסיד. הוא החליט לעשות צעד נואש.

סיסמה לרא מוחמד. הוא השאיר ב"מעברה את אמו הזקנה ואת בנו הבכור: "הוא צריך להתגייס לצבא. לא רציתי ש"יחשבו שלחתי אותו בשביל שלא ישרת ב"צבא". הוא לא סיפר לו אפילו על תוכניתו,

